

Стар Грее

От Джейн Макбрайд

По истинска история

„It's nice to be here with you in Primary“ (Children's Songbook, с. 254).

Стар си оправи дрехите. Все още ѝ беше странно да е облечена с рокля за църква. В предишната църква, която посещаваше, момичетата носеха панталони или къси панталони в неделя. Но не и в новата ѝ църква. Майка ѝ и тя се бяха кръстили в Църквата на Исус Христос на светите дни.

Стар въздъхна, като се погледна в огледалото. Да отиде на събрание за пръв път като член на Църквата беше вълнуващо за нея, но тя също така се притесняваше. Преди тя оставаше с майка си по време на всички събрания. Но този път щеше да бъде в Неделното училище за деца.

Стар премигна, докато гледаше отражението си. Ами ако не успееше да се впише? Ами ако другите деца не я харесат?

„Стар? Готова ли си?“ – извика майка ѝ.

Стар слезе по стълбите. „Добре ли изглеждам?“ – попита тя.

Майка ѝ се усмихна. „Красива си“.

Стар се начумери. „Разбира се, че ще кажеш така. Нали си ми майка“.

„Права си. Разбира се, че ще кажа така. Това е истината“.

Стар се подсмихна леко. Майка ѝ винаги знаеше как да я накара да се почувства по-добре. Но стомахът ѝ все още беше леко свит. Ами

ако никое от децата не пожелае да говори с нея? Тя имаше приятелки в училище, но те не бяха членове на тази нова за нея църква. Искаше ѝ се да има поне една приятелка, с която да ходи на църква.

„Току що се сетих, че трябва да свърша нещо“ – каза тя на майка си.

Изтича горе в стаята си и коленичи до леглото. „Скъпи Небесни Татко, моля те помогни ми да си намеря приятели. Вярвам, че това, на което ме учиха мисионерите, е истина, но се страхувам“.

Стар остана на колени и се заслуша. След малко усети сладко чувство на мир и вече не беше толкова притеснена.

В църквата Стар и майка ѝ седнаха до семейство с три малки момичета. Преди да започне събранието родителите се представиха и започнаха да си говорят с майка ѝ. Стар помогна на момичетата да оцветят картина на Исус.

Епископ Андрус се приближи до тях. „Сестра Кънингхам! Стар! Радвам се да ви видя днес“. Той им се усмихна топло и се здрависа с тях. Стар беше забравила колко мили бяха всички в църквата. Може би все пак щеше да си намери приятели.

След събранието за вземане на причастието Стар отиде в Неделното училище за деца. Докато сядаше, тя притеснено погледна другите деца. Те си говореха и сякаш не я бяха забелязали. Сърцето ѝ се сви. Все пак щеше да си седи сама.

Точно тогава в стаята влезе едно момиче на възрастта на Стар. „Тя също изглежда притеснена – помисли си Стар – Мога да отида да поговоря с нея“.

Стар пое дълбоко въздух и заговори момичето. „Здравей, казвам се Стар. Аз съм нова. Искаш ли да седнеш до мен?“ Стар затаи дъх. Дали момичето щеше да поиска да ѝ бъде приятелка.

Момичето леко се усмихна. „Аз съм Сара. Аз също съм нова. Със семейството ми току-що се преместихме от Онтарио“.

„Аз и майка ми се кръстихме преди две седмици – каза Стар – Не съм сигурна какво трябва да правя“.

Сара се усмихна по-широко. „Ще го разберем заедно“.

Стар и Сара седнаха заедно с останалите. Понякога Стар поглеждаше Сара и ѝ се усмихваше.

Сара също ѝ се усмихваше. Стар се почувства спокойна и щастлива.

Тя знаеше, че Небесният Отец беше отговорил на нейната молитва и ѝ беше помогнал да си намери приятелка.

По време на урока учителката помоли Стар и Сара да се представят.

Стар се изправи. „Казвам се Стар Кънингхам. Аз и майка ми се кръстихме преди две седмици“. Тя спря за малко и се усмихна широко, когато погледна своята нова приятелка. „А това е моята приятелка Сара“.

Авторката живее в щата Колорадо, САЩ.

РАЗМИШЛЯВАЙТЕ

Как можете да помагате на новите хора в Църквата да се чувстват добре дошли?